

Η Λενιώ Κακλέα κυνήγησε το όνειρό της στο Παρίσι

Και επιστρέφει στην Ελλάδα με το Age of Crime που θα παρουσιάσει στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, στις 7 και 8 Ιουλίου στο Πειραιώς 260 – Χώρος E

από την Δοτεβίς Θούμου 23/06/2021

Η Τέχνη για την **Λενιώ Κακλέα**, που ζει και εργάζεται τα τελευταία χρόνια στο Παρίσι, πρέπει να είναι προκλητική για να περάσει μηνύματα. Εκείνη προσπαθεί να το κάνει μέσα από τη δική της δουλειά και θα έχουμε την ευκαιρία να την γνωρίσουμε μέσα από το **Age of Crime** που θα παρουσιάσει στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, στις **7 και 8 Ιουλίου**.

Μέσα από την χορευτική παράσταση που χορογραφεί και σκηνοθετεί, με αφορμή την επέτειο για τον εορτασμό των **200 χρόνων από την Επανάσταση του 1821**, μας καλεί να παρατηρήσουμε τις επίσημες αφηγήσεις που διαμόρφωσαν την εθνική μνήμη. Η χορογράφος ανατρέχει στη φιγούρα των βαμπέρ για να σχολιάσει “πώς οι εθμικές τελετές συγκροτούν ένα είδος φανταστικής κοινότητας, και βασίζεται σε πρωτοπρόσωπες οθωμανικές αφηγήσεις της επανάστασης για να αποκαλύψει τις εντάσεις που αποσιωπώνται γύρω από μια πολιτικά βιώσιμη ταυτότητα στο παρόν”.

Λίγο πριν την πρεμιέρα, μοιράστηκε με το Marie Claire τις σκέψεις της για την Επανάσταση, τα πράγματα που της αρέσουν αλλά κι αυτά που δεν της αρέσουν στην πόλη του Φωτός αλλά και όλα αυτά που της έμαθε ο χορός. Η Λενιώ Κακλέα άλλωστε, κόρη της χορογράφου Χάρις Ανταχοπούλου και του σκηνοθέτη Γιάννη Κακλέα, έχει μεγαλώσει αναπνέοντας μέσα από το χορό και την Τέχνη.

Γιατί επέλεξες να ζεις στο Παρίσι; Τι αγαπάς και τι όχι σε αυτή την πόλη;

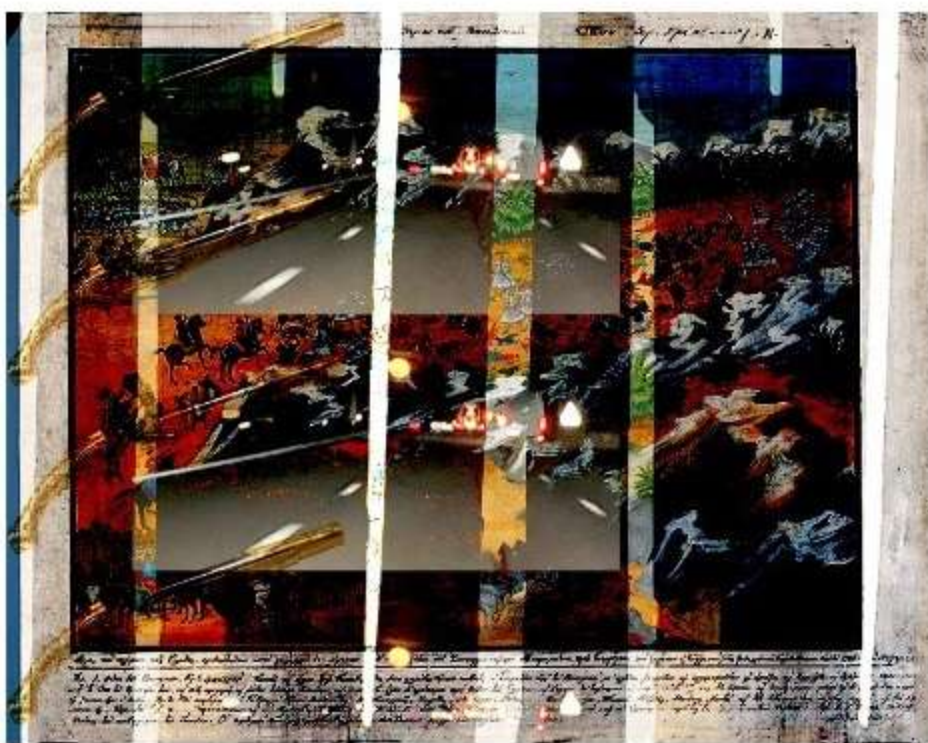
Στο Παρίσι έφυγα με υποτροφία και μια βαλίτσα το 2005 με σκοπό να συνδεθώ με την τότε ακμάζουσα εννοιολογική χορευτική ευρωπαϊκή σκηνή. Τα ρεύματα σήμερα έχουν αλλάξει όσο και η δική μου αναζήτηση χορογραφικής γραφής. Η πόλη ικανοποιεί ακόμη την επιθυμία μου για καλλιτεχνικές συναντήσεις και περιπέτειες. Περνάω χρόνο στα μουσεία της και προφανώς δουλεύω στα στούντιο που μου παρέχονται. Με ενοχλεί η έντονη πίεση για παραγωγικότητα, οι όλο και πιο φανερές κοινωνικές αντιθέσεις, και με στενοχωρεί το σταδιακό «κλείσιμο» της Γαλλίας στον εαυτό της.

Πόσο τακτικά την επισκέπτεσαι την Ελλάδα;

Την επισκέπτομαι όποτε μου δίνεται η ευκαιρία να παρουσιάσω τις παραγωγές μου, περίπου μια φορά το χρόνο στην Αθήνα, δυστυχώς όχι ακόμη σε άλλες ελληνικές πόλεις. Τα καλοκαίρια έρχομαι για διακοπές.

Πώς έχεις προσεγγίσει τα 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821 μέσα από την παράστασή σου;

Στην παράσταση Age of Crime χρησιμοποιώ δύο στοιχεία: Το πρώτο είναι η φιγούρα του βαμπέρ (των νεκροζώντανων, βρικόλακων ή στοιχειών), που είχαν έντονη παρουσία στις λαϊκές αφηγήσεις του αγροτικού πληθυσμού που κατοικούσε τον ευρύτερο βαλκανικό χώρο καθ'όλη τη διάρκεια του 18ου και 19ου αιώνα. Ανατρέχω σε αυτή τη φιγούρα διότι μου θυμίζει πώς κάθε προσπάθεια εορτασμού και ενασχόλησης με το ένδοξο παρελθόν έχει «βρικόλακο» χαρακτήρα. Το δεύτερο στοιχείο που χρησιμοποιώ είναι οθωμανικές αφηγήσεις των πρώτων γεγονότων της επανάστασης και συγκεκριμένα της πολιορκίας της Τριπολιτσάς. Χρησιμοποιώ επεξεργασμένα αποσπάσματα από την πρωτοπρόσωπη αφήγηση του Γιουσέφ Εφέντη, αξιωματούχου της Υψηλής Πύλης που συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις των ομήρων και προσπαθεί να κατανοήσει τα κίνητρα των Ρωμών.

Ποια από τις προσωπικότητες της Επανάστασης ξεχωρίζεις και γιατί;

Αρχικά, ερχόμενη από το Παρίσι, μια πόλη στην οποία ζητήματα ισότητας φύλων βρίσκονται εδώ και καιρό στο προσκήνιο, μου έκανε μεγάλη εντύπωση ή έντονη απουσία γυναικείων φιγούρων και προσωπικοτήτων από την πρόσφατη επίσημη προσπάθεια εορτασμού και αφήγησης της δημιουργίας τους ελληνικού «έθνους». Από την εποχή της επανάστασης δεν ξεχωρίζω καμιά προσωπικότητα.

Διαβάζοντας σύγχρονες αναλύσεις της επανάστασης, συνειδητοποίησα πόσο αντίξοες ήταν οι συνθήκες της εποχής και πόσο δύσκολο ήταν να επικρατήσει ένα μεγαλόπνοο δια-βαλκανικό πολιτικό σχέδιο. Η δημιουργία ενός εθνικού κράτους ήταν μία από τις προτεινόμενες λύσεις των ανθρώπων που συμμετείχαν ή προετοίμασαν στην επανάσταση και απέκλεισε άλλες πιθανότητες.

Ο χορός είναι μνήμη;

Δεν διαπραγματεύομαι ζητήματα μνήμης στο Age of Crime, παρά προτείνω μια ανεπίσημη ανάγνωση του εθνικού εορτασμού και της σημασίας του για τη σύγχρονη ευρωπαϊκή ταυτότητα.

Μεγαλώνοντας στο στούντιο χορού της μητέρας σου, ήταν μονόδρομος να ασχοληθείς με αυτή τη μορφή έκφρασης;

Είμαι τυχερός άνθρωπος, είχα επιλογές στη ζωή μου και ακόμη και σήμερα αποφεύγω να εμπλέκομαι σε καταστάσεις μέσα στις οποίες δεν νιώθω ελεύθερη. Μονόδρομος όταν μεγάλωνα στην Αθήνα της δεκαετίας του 90, ήταν η απουσία μιας πολιτιστικής πολιτικής που θα επέτρεπε την άνθιση της τέχνης του χορού στην Ελλάδα και οδήγησε γενιές ταλαντούχων καλλιτεχνίδων στο εξωτερικό.

Ο χορός σε κάνει να αγαπάς το σώμα σου;

Ο χορός μου έμαθε να κοιτώ το σώμα μου, να αναλύω αυτό το βλέμμα, να αποδέχομαι και να αναλύω το βλέμμα των άλλων και προφανώς να χειρίζομαι το σώμα μου με σκοπό τη δημιουργία μιας γλώσσας.

Τι άλλα μαθήματα παίρνεις μέσα από αυτό;

Ο χορός σαν διαδικασία απαιτεί τη διαπραγμάτευση του χρόνου και μας φέρνει αντιμέτωπες με την κοινωνική και πολιτιστική του διάσταση.